

— Ха, сега, прибири се пакъ и ни остави да поспимъ.

Азъ натиснахъ вратата на килера, да влѣза ведно съ Джеки. Джеки разбра това, скочи отъ рамото ми и понече да избѣга. Когато уловихъ синджира да я придръпна до себе си, тя изрѣмжа и ми се озжди. Явно бѣше, че е готова да се брани съ всички срѣдства, само и само да не я затворя пакъ. Вратата се хласна, и праздната етажерка, падна на пода като разтърси цѣлата кѣща. Види се, при първото си падане тя се е била закрепила слабо нѣкъде, и сега опънатия синджиръ я измѣсти отъ упората ѝ. Джеки настрѣхна вцепенена на мѣстото си. Не ми оставаше нищо друго, освенъ да се възползувамъ отъ нейното вцепенение, да я оставя свободна, а азъ да изнеса етажерката отъ килера. Когато погледнахъ часовника, той показваше три. Но Джеки малко се грижеше за времето.

Съ придумвания, съ галения, най-сетне, успѣхъ да влѣза съ Джеки въ килера. Ала вратата не затворихъ. Увихъ само синджира о ржчката така, че Джеки да може свободно да се движи и отъ едната, и отъ другата страна. Това задоволи Джеки. Тя скочи на рамото ми и отъ рамото ми се прехвърли на вратата. Сега може да бже сигурна, че никой нѣма да я затвори въ килера и да я остави самъ сама.

Останалата частъ отъ нощта прекарахме спокойно. Сутринтъ заварихъ Джеки на сѣщото мѣсто. Щомъ ме видѣ, тя се засмѣ гласно съ единъ особено радостенъ смѣхъ и залюлѣ вратата.

— Джеки, ти си намѣри люлка!

Джеки поклати доволно главата си, като че ли искаше да ми каже:

— Да.

— Тогава ела съ мене въ кухнята, да те омия.

Азъ отвързахъ синджира, подадохъ си ржцетѣ, и Джеки скочи въ шепитѣ ми.

Снѣжко-Бѣлодрешко

УМНОТО ЯРЕ¹⁾

Една коза имала седемъ кждрави, пѣргави яренца. Тя всѣки день имъ донасяла прѣсна храна отъ гжстата гора. Ала яренцата си не пущала надалече. Тѣ си играели около кошарата. Бояли се, да не ги срещне вѣлкътъ. Само най-малкото било смѣло и непослушно. То не вѣрвало, че вѣлкътъ може да му направи зло, и затова искало да иде самичко въ гората. Но братчетата и майка му не го пущали.

— Моитѣ рога вече порастнаха, — казало ярето. — Ще го намушкамъ съ тѣхъ, щомъ се опита да ме изяде!

— Пази се, — казали му другитѣ козлета, — дори козелътъ се бои отъ вѣлка, макаръ че има вити рога.

И всички се смѣли на желанието на безразсѣдното козле.

¹⁾ Вижъ картинката на коридата.